

והוא למה לחוג היום הזה אך זה לזר הזה ולכל
 לזר אחרון אשר לא ראו בהלכותם ולא לקחו חבל
 בעבודתם חוזר זה רק הוא חוק מחקי הצורה ככל
 חוקי הצורה וזה לדורותיכם היתה זאת לחוקק עולם
 לא כן לזר הזה אינו חוק וגזירה רק נימוס ומוסל
 מנהג בחוקי הטבע ואף בזמן שלא יאמר עוד חי
 ד' אשר העלה ממזרים כו' גם כן תתגורו:
ורגותם אותו חזק לדי' פירוש לא על החירות
 מהטעבור דק על מה שהכיר ד' אחסם
 לו למס' ולכן חוקת עולם תתגורו אף אם יהיו עבדי
 החשודים שהתגורו והכרת האלקים לא יופסק מהן לעולם.
כי כל אוכל חמץ ונכרתה אין הכרתה אלא הפסקה
 הנפש היתה מזידה דברי ר'ע (מכילתא) והגמרנו
 מחקו ולגמדי דהא אכתי לא נטוו בקרבנות וכן
 משמע: ממזידים רק בכרת ובקרבתן הוא שוגג ובכ"ז
 חייב כרת וזה לרעיק לטעמו בשבת מ"ח ע"ב אבל
 למונבו שמה בכ"ג חייב בקרבן ואינו חייב כרת
 עיי"ש דרע"ק מחשיב ליה מזיד ומונבו חשיב ליה שוגג
 ודו"ק וכן נמלא זה הלשון בספרי בכמה מקומות.
דגה בפסח מזרים לא היה חימונו טהור אלא ים
 אחד כן כתבו דו"ק לא גהיג' ולדעתו הא
 דאמר להם עשה דבר שלדורות הוא לארורות שלימות
 מלומות יחברך כי כל העמים בדתותיהן הנימוסיות
 יעשו יום הנלחון יום מפלת לויביהם לחג חג הנלחון
 לא כן בישראל המה לא ישמחו על מפלת לויביהם
 ולא יחזו בשמחה ע"ו וכמו שאמר בנפול לויבך אל
 תשמח בו' פן יראה ד' ורע בעיניו והשיב מעליו
 אפו הרי דאדם המעלה איש שמה בנפול לויבו משום
 שהשמחה רע בעיני ד' הלא הרע בעיני ד' לריך
 לשאלותו ולכן לא נזכר בפסח חג המזות כי בו עשה
 במזרים שפטים רק כי הוליד ד' את בני ממזרים
 אבל על מפלת הלויבים אין חג וי"ט לישראל ולכן
 על גם תגובה אין היום מזדה רק על הדלקת שמן
 זית ומיטך בים ד' וספרתו והשגחת אלקים על עמו
 בית ישראל בזמן שלא היה נביא ותורה בישראל ולכן
 נעשה ההדלקה על ענין בלתי מפורסם ההדלקה
 שמונה ימים בהיכל משום שהמנהיגים והשרי לבאות
 היו הכהנים הגדולים החשמונאים והיה חוששת ההשגחה
 שמה יאמרו כחם ועולם ידם ובתחבולות מלחמה נלחו
 הראתה לכן ההשגחה אדם ומופת בהיכל אשר איש
 ידוש רק לכהנים לחמץ ידשו כי יד אלקי עשה זאת
 והם משגחים דרך לטוי למעלה מן הטבע וכן בנס
 פורים לא עשו י"ט ביום שנחלה המן או ביום שהרבו
 בשונאים כו' זה חף שמה לפני עמו וישראל רק

קו"ק הוא צימים אשר נמו מלויביהם ובמו שפי
 לריבים למטחה והיה נחשים על דרכם וגהרגו הנחשים
 היחבן לשמות יום שנלחו הנחשים כי רק השמחה על
 המטחה לכן ויכתוב מרדכי את הדברים האלה וישלח
 ספרים כו' לקיים עליהם להיות עושים כו' כימים
 אשר נחמו בהם שלכן לא היה חושש לקנאה את מעוררת
 עלינו בין האומות (שאלו שמחים במפלתן רש"י) שאין
 השמחה רק על המטחה לא על יום ההרג בשונאים
 ועיין ירושלמי אמר ר"ח י"ג זמן מלחמה הוא והוא
 מוכיח על עמנו שאין בו מייחא כו' ועיין ברא"ש ר"ש
 מגילה ולכן כיון שהלכו לפשות אדם היו מפסיקין
 מלעשות היום סבורים שפעו השמחה על ההרג בשונאים
 ובתוך אלו השנים כבר נלחמו לויבים חדשים ושונאים
 מקרוב ולבני ישראל חושבים מחשבות להשמידם ולכלותם
 מפל פני האדמה לכן היו עושים כל ימיהם להראות
 אשר שמחים על ההללה מן הרואה להשמידם לא על
 הנקימה וזה אשר החלו לעשות כו' והבן והגה המזרים
 נטבטו בים סוף ביום ז' של פסח ואם היה לאחר
 השי"ת שיטשו בשביעי מקרא קודש היה מדמה האדם
 שהשם הוא לעשות חג לשמות במפלתן של רשעים
 ובאמת הלא חזינו שלא אמרו לפניו שירה שנאמר
 ולא קרב זה אל זה שאין הקב"ה שמה במפלתן של
 רשעים לכן אמר בארץ מזרים שיטשו חג בשביעי
 ולארות שאין חג מסיבת מפלת מזרים בים שטה
 להן טרם שנטבטו בים ודו"ק וכן מפורש בילקוט
 רמז מרדכי שלכן לא נזכר שמחה בפסח ואין אומרין
 הלל כל ז' משום בנפול לויבך אל תשמח.
ולמה אמר גם אני אודך בכלי כו' תרננה שפתי
 כי אומרת לך ונפשי אשר פדית זה בהתגלות
 שפתי ירננו על פדיון נפשי גם לשוני שהוא עמון כפי
 כל היום כו' כי בשו כי חפרו מבקשי רעתי ע"י
 אהבה במטומים כי מבקשי רעתי בשו וחפרו.
אך אשר יאכל לכל נפש מכילתא כל אוכל נפש
 דוחה י"ט ואין כל עבודה דוחה י"ט שהיה
 דין ומה אם במקום שאין מקלט לויג' דוחה שבת
 מקלט עבודה דוחה שבת מקום שכל אוכל נפש דוחה
 י"ט אינו דין שכל עבודה דוחה י"ט ת"ל אך אשר
 כו' ולריך ביאור זה הקי"ח איך דעין קי"ח מה הלא
 אמר דיו מה בשבת מקלט עבודה דוחה אוחה כן
 בוי"ט רק מקלט עבודה דוחה אוחה וכמו שאמרנו סוף
 כ"ד הרגל על הא דדן ומה במקום שהוקל על השן
 ורגל החמיר בקרן מקום שהחמיר על השן ורגל אינו
 דין שנחמיר בקרן א"ל דיו לבא מן הדין להיות כדון
 מה ברה"ד חג אף ברשות הכיזק חג איש הכא